

gewichtigste werken ca. M. 50.000, en het jaarabonnement der gewichtigste tijdschriften op dit gebied ca. M. 600 zal kosten. Hulde aan onze onvolprezen bibliotheek, die hier coöperatie mogelijk maakt, en aan haren uitstekenden leider, die ieder zooveel mogelijk tracht te voorzien van wat anders onbereikbaar zou zijn!

Amsterdam.

J. C. H. DE MEIJERE.

Acarologische Aanteekeningen XLIX.

Parasitus lunaris Berlese.

Faunae nova species, Limburg, F. HESELHAUS.

Eugamasus oudemansi Berlese.

Faunae nova species, Limburg, F. HESELHAUS.

Eugamasus loricaus Wankel.

Larva. Notocephale groot, achterrand halfcirkelvormig; setae humerales, scapulares et medianae lang; epistoom 3-spitsig, middelspits kort, afgerond, zijdespitsen lang, scherp, divergeerend.

Protonympha. Notocephale de helft van den rug dekkend, achterrand recht; notogaster zeer klein, pygidiaal, bijna 6-hoekig; setae humerales lang; epistoom driespitsig, middelspits kort, tepelvormig, zijdespitsen lang, distaal gevorkt, divergeerend.

Eugamasus magnus Kram.

Deutonympha. Notocephale en notogaster contigu, den heelen rug dekkend; rugharen alle lang, dun, spits, glad; epistoom driespitsig; alle spitsen spits; middelspits iets langer, recht; zijdespitsen iets naar binnen gebogen. Anaalschild bijna 3-hoekig, voorrand recht, in elken voorhoek een borstel.

Femina. De weeke huid is niet fijn gegolfd, maar glad, doch rekbaar.

Haemogamasus Berlese.

Larva en *Protonympha* hebben niet meer haren op den rug dan die van een gewonen *Parasitus*; derhalve stamt het zoo sterk behaarde genus *Haemogamasus* af van een of anderen weinig behaarden *Parasitus*-achtigen vorm, en is hun weekheid een secundair verschijnsel.

Haemogamasus hirsutus Berlese.

Alle haren glad en spits.

Protonympha, slechts één, den rug dekkend rug-schild, met het gewone aantal haren (*Parasitus*-achtig) Alle haren even lang. Mandibels typisch als die van ♀: schaar-deelen lang, tandeloos, hyalien. Trochanter palpi ventraal zonder den karakteriseerenden, proximaal verdikten borstel. Sternum met 8 paar borstels.

Femina. Sternum langer dan breed met talrijke stevige borstels.

Mas. Sternaalgedeelte met talrijke borstels.

Haemogamasus horridus Michael.

Alle haren glad en spits.

Larva. Notocephale nauwlijks te onderscheiden van de gladde weeke huid, $\frac{2}{3}$ van den rug dekkend, bijna cirkel-rond. Alle rugharen lang, dun, iets gebogen. Epistoom 8-spitsig, de 6 zijdespitsen stomp en distaal met uiterst fijne franje. Mandibelscharen zeer kort en breed en met 3 eindspitsen.

Femina. Sternum breeder dan lang, met 3 paar lange borstels. Anaalschild met 3 borstels. Schaarleden zwaar, dik, breed, bultig, ieder met 3 tanden.

Mas. Sternaal gedeelte met 3 paar borstels; metasternaal

gedeelte minder beborsteld dan het ventraal gedeelte; dit bijna cirkelrond, niet met peritrematalia vergroeid.

F a u n a e n o v a s p e c i e s. Limburg, F. HESELHAUS.

H a e m o g a m a s u s m i c h a e l i Oudms.

Alle haren stijf, spits en zelf behaard.

D e u t o n y m p h a met groot wilgbladvormig pilus dentarius.

F e m i n a. Idem. Sternum even breed als lang met 3 paar borstels. Anaalschild met 7 borstels. Schaarleden gewoon.

M a s. Sternaal gedeelte met 3 paar borstels; metasternaal gedeelte even dik beborsteld als het ventraal gedeelte; dit met de peritrematalia vergroeid en een ellips vormend.

F a u n a e n o v a s p e c i e s, Limburg, F. HESELHAUS.

E u r y p a r a s i t u s t e r r i b i l i s Michael.

L a r v a bijna lang-vijfhoekig, met twee rugschilden!

Notocephale bijna vijfhoekig, $\frac{3}{4}$ van den rug dekkend; notogaster dik-lensvormig, pygidiaal. De meeste rugharen zijn korte stevige borstels; achteraan zijn 4 langere, fijnere, gebogen haren. Epistoom kort, breed, met 3 stompe, korte spitsen.

P r o t o n y m p h a breed; notocephale klein, met bijna rechten achterrand; notogaster een liggende ellips, pygidiaal. Evenals bij *Liponyssus*-nymphae, treft men tusschen de twee groote rugschilden 3 paar kleine intermediaire aan! De humeraalharen lang, staan niet op het notocephale. 4 lange pygidiaalharen. Aan de buikzijde bemerkt men, dat de notogaster aldaar omgeslagen is. Epistoom met 1 breede lange middelspits; de zijdespitsen nauwelijks aangeduid.

F e m i n a bezit 4 kleine schildjes achter coxae IV. Drie daarvan zouden, met elkaar vereenigd, BERLESE's metapodiale vormen; één echter, het langste en meest externe, is blijkbaar mijn lumbale. Dit is voor mij al een duidelijk bewijs, dat BERLESE's metapodiale niet identiek is aan mijn

lumbale. Merkwaardig is ook, dat dit lumbale niet met het ventrale vergroeid is.

M a s. Merkwaardig is, dat het sterni-metasterni-genitale niet met het ventrale vergroeid is.

Macrocheles decoloratus C. L. Koch.

Deze soort is onder den naam van *Gamasus decoloratus* door C. L. KOCH terstond herkenbaar afgebeeld (Koch, Deu. Cru. Myr. Ara. v. 25 No. 14) „lausfarbig gelblichweiss”. Ik zou haar eerder „schmutzig” noemen, en inderdaad, het dier is vol onreinheden, die er met moeite afgeborsteld worden.

Koch vond haar „in feuchten Wiesen.” Pater F. HESELHAUS in nesten van *Talpa europaea* en *Mus decumanus* in Limburg; zij is dus eene *Faunae nova species*. Ik vond haar zoeven ook op *Talpa*.

De *Macrocheles*-soorten zijn zeer moeilijk van elkaar te onderscheiden. Vandaar, dat exacte afbeeldingen een gebiedende eisch zijn. Van deze soort kon ik slechts het ♀ onderzoeken.

F e m i n a. Nuchter, zooals Koch afbeeldt, langwerpig; zwanger veel breeder en achter door een breeden band van weeke huid omgeven. Alle haren zijn kort, kolfvormig, (proximale helft naakt, distale helft veervormig). Epistoom driespitsig; alle spitsen Y-vormig; de divergeerende beenen van die 3 Y's kruisen elkander. Vertikaalharen $\frac{1}{2}$ van hun lengte van elkander verwijderd. Mandibel ventraal met 2 pulvillums: het externe bestaat uit 5 à 6 korte priemvormige haartjes, het interne uit een sterk behaarde borstel, $\frac{2}{3}$ van de lengte van den digitus mobilis. Het ventrianale is langer dan breed, 100 : 88, maar het lijkt langer, omdat de zijden in de achterhelft ingedeukt zijn; het draagt 4 paar veeren, behalve het postanale haar.

Macrocheles hypochthonius nov. sp.

Deze soort is tevens *Faunae nova species*. Zij werd door Pater F. HESELHAUS in Limburg in molnesten gevonden, doch slechts in één exemplaar.

Femina. Breed, goed geschouderd, geelbruin. De meeste rug- en vele pootharen zijn kort, kolfvormig (proximaal naakt, distaal gevederd), doch in het midden van den rug vindt men 4 paar fijne, gewone haartjes. Epistoom driespitsig, middelspits Y-vormig, fijn behaard; zijdespitsen zeer sterk divergeerend, plat, met fijn getanden rand en distaal met 3 à 4 slippen. Mandibel ventraal met twee pulvillums; het externe iets korter dan het interne; dit $\frac{1}{2}$ van den digitus mobilis lang; beide zijn sterk behaarde dikke borstels. Alle haren der buikzijde zijn korte borsteltjes (behalve 1 paar postanaal). Ventrianale bijna cirkelrond, met 4 paar borsteltjes, behalve het postanale.

Hypoaspis hypudaei Oudms.

Deze zoo zeer op *Seiulus muricatus* BERL. (non KOCH) gelijkende soort is onmiddellijk daarvan te onderscheiden door den tand ventraal van den digitus mobilis der mandibelscharen.

Deutonympha. Epistoom zeer kort, breed, afgerond. Sternum achter breed afgerond, met 5 paar haren. Hoorns van hypostoom proximaal met intraad gerichten breeden tand. Voorste hypostoomhaar tweemaal langer dan de andere, proximaal verdikt en met intraad gericht knobbeltje. Digitus mobilis der mandibels proximaal met intraad gerichten tand.

Femina. Epistoom als boven, doch met getanden voorrand. Hoorns van hypostoom als boven. Voorste hypostoomborstel gewoon. Digitus mobilis der mandibels met extraad gerichten tand.

Hypaspis stabularis C. L. Koch.

Protonympha. Evenals bij *Haemogamasus* heeft de protonympha van deze zoo sterk behaarde soort de normale beharing van *Laclaptinae*, zoodat we weer kunnen besluiten, dat de zoo sterke beharing een secundair verschijnsel is. Notocephale den rug meer dan $\frac{1}{2}$, bijna $\frac{2}{3}$ dekkend, met 6 paar randharen en 3 paar submedianen haren. Notogaster een liggende ellips met 3 paar randharen en 2 paar submedianen haren. Epistoom iets langer dan breed, van voren afgerond en aldaar met 6 tandjes. Sternum breed, het breedst tusschen coxae II en III, met 3 paar haren.

Deutonympha als ♀ en ♂ sterk behaard. Eén rug-schild. Epistoom ongeveer als boven. Sternum smal, achter afgerond, met 5 paar haren. Buik niet zeer dicht behaard.

Femina. Op den rug is een ovaal gedeelte, dat voor $\frac{2}{3}$ in de voorste helft van den rug gelegen is, gewoon behaard. Daaromheen is de rug echter dicht behaard. De rug is dus niet gelijkmatig behaard.

Mas. Rugbeeharing als bij ♀. Alle ventrale schilden zijn wel met elkander vergroeid, doch niet met het rugschild, zoodat zij door een smal bandje weeke huid omgeven zijn.

Laelaps C. L. Koch.

KOCH beeldt over het algemeen de pooten veel te slank af, hetgeen de herkenning der soorten moeilijk maakt.

BERLESE geeft de verhouding der pooten goed weer, doch de details zoo onnauwkeurig, dat de soorten bijna niet te identificeeren zijn; de borstels te lang, onregelmatig geplaatst, hypostoom onherkenbaar, enz.

Daar komt bij, dat de soorten sterk varieeren, òf dat zij slechts zeer weinig van elkaar verschillen, zoodat het moeilijk valt uit te maken, of men met soorten, dan wel met variëteiten te doen heeft.

Laelaps hilaris C. L. Koch.

Deze soort is gemakkelijk van *agilis* te onderscheiden. Zij heeft iets langere rugborstels. Midden op den rug is een donker rood kruis (+), waarvan de kop ballonvormig is en de armen iets naar boven zijn opgewipt. Rugschild achter versmald, dus eivormig met de spits naar achteren. Epistoom hyalien, $2 \times$ langer dan breed, voorrand met 6 tanden. Sternaalschild breeder dan lang, met 3 paar lange borstels. Geniti-ventraalschild biscuitvormig, achterrand recht, ventraal gedeelte met 3 paar lange borstels en even breed als het genitaal gedeelte met 1 paar lange borstels. Zij is eene *Faunae nova species*, Limburg, F. HESELHAUS. Ik vond haar ook reeds verscheidene malen, doch herkende haar niet.

Laelaps pachypus C. L. Koch.

Het komt mij voor, dat deze soort niets anders is dan eene nympha van *hilaris*.

KOCH identificeert haar met *Acarus pachypus* HERM., wat beslist eene vergissing is, daar deze eene Parasitide is, vermoedelijk *Pergamasus crassipes* L.

Laelaps echidninus Berlese.

Ik heb (Ent. Ber. v. 3 No. 66 p. 262) het vermoeden uitgesproken, dat deze soort identiek zou zijn aan *hilaris*; ik kom daarvan echter, na nauwkeurige vergelijking, terug, en wel op de volgende gronden. Geen mijner soorten heeft zulke geweldige rugborstels; het sternaalschild is even lang als breed; van het genitiventraalschild is het ventraalgedeelte tweemaal breeder dan het genitale en niet rond, maar vierkant.

Euiphis halleri (G. et R. Can.)

Deutonympha; eivormig, spits naar voren, een rugschild, haartjes bijna onzichtbaar klein, 9 paar randhaartjes in even veel kerfjes; epistoom een driehoekje met spits, als

een obelisk op een heuveltje; tritosterum even lang als breed; sternum bijna 3 \times langer dan breed, met lange achterspits tot voorbij coxae IV, en met 4 paar borsteltjes.

Trachyuropoda rackei Oudms.

Deutonympha, is aan de sculptuur van rug- en buikzijde het gemakkelijkst te herkennen; zie Ent. Ber. v. 3, No. 65, p. 245, alwaar Larva, ♀ en ♂ beschreven zijn. De 3 rugkielen zijn echter nog niet zoo geprononceerd. Eén rugschild, twee smalle marginaalschilden langs iedere zijde één. Sternaalschild $4\frac{1}{2}$ maal langer dan breed; ventraalschild 5-hoekig, één zijde tegen den achterrand, alwaar de aars met uiterst klein anaalschildje als een kort kokertje uitpuilt. Een pedunculus was aanwezig; hij was niet langer dan tars I! Rondom ventraalschild een aantal (30!) schildjes ieder met 1 haartje.

Cilliba minor Berlese.

Zoowel *deutonympha* als ♀ zijn onmiddellijk te herkennen aan een eigenaardig haar intern van trochanter palpi; distaal bevindt zich daar een lang plat vlamvend-zwaardvormig haar dat tot aan het vorkje van den palptarsus reikt en zelf 5 doorntjes of takjes draagt, waarvan één intern, half zoo groot als het haar zelf.

Disparipes talpae nov. sp.

Deze soort is tevens *Faunae nova species*, werd door den heer F. HESELHAUS in Limburg in molnesten gevonden.

Neem ik tot grondslag de *Specierum Generis Disparipes Clavis Analytica* van PAOLI (Redia, v. 7, p. 235), dan moet ik volgen de regels 1*b*, 3*a*, 4*b*, 5*b*, 9*b*, zoodat de soort het naast verwant is aan *D. bombi* MICHAEL. Zij verschilt echter daarvan door de volgende kenmerken:

„Setae praesternales externae duplo longiores quam internae; setae poststernales externae triplo longiores quam internae, marginem corporis posticum fere attingentes, tertiam partem latitudinis corporis superantes; setae laterales, utrinque duae, longitudine et staturà humerales et abdominales aequantes; tarsi I non incrassati; tarsi IV breves, apice setis tres validis et quatuor gracilibus aucti; setae istae validae marginem posticum abdominis valde superantes; fere omnes setae corporis et pedum plus minusue barbatulae.”

Disparipes bombi Michael.

PAOLI beschrijft de haren als „simplices”. Men moet dit niet te letterlijk opvatten, want met zeer sterke droge vergrootingen (LEITZ's objectief 9) en met immersie zijn de haren „fere omnes setae corporis et pedum plus minusve barbatulae”.

Disparipes subterraneus nov. sp.

Deze soort is tevens *Faunae nova species*. De heer F. HESELHAUS vond haar in Limburg in molnesten.

Neemt men tot grondslag de *Specierum Generis Disparipes Clavis Analytica* van PAOLI (Redia, v. 7, p. 235), dan moet men volgen de regels: 1b, maar nu stuit men, daar er geen 4, maar slechts 2 setae poststernales aanwezig zijn.

De diagnose is als volgt:

„Setae dorsi omnes bacilliformes, rigidae; setae verticis et scapulares circiter in linea horizontali insitae; setae humerales en abdominales externae quam verticis longiores; setae laterales, utrinque duae, et abdominales internae quam verticis breviores; setae praesternales breves subaequales; setae poststernales duae tantum; pedum quarti paris articulus postremus perbrevis; setae istius articuli tres crasses et perlongae, et tres breves. Setae pleraeque corporis et pedum barbatulae.”

Molgus capillatus Kram.

Faunae nova species; Limburg; in molnesten;
F. HESELHAUS.

Cheletia flabellifera Michael.

Faunae nova species; Limburg; in molnesten;
F. HESELHAUS.

Microthrombidium sylvaticum C. L. Koch.

Onder het molnestmateriaal van den heer F. HESELHAUS bevonden zich ook eene Nympha en een Adultus van een *Thrombidium*-soort, die ik onmiddellijk kon identificeeren met *Trombidium sylvaticum* C. L. KOCH (KOCH, Deu. Cru. Myr. Ara. v. 1, No. 2). Toen ik de beide exemplaren in alle details had afgebeeld, bleek mij, dat BERLESE deze soort beschreven heeft onder den naam van *Microthrombidium simulans* BERL. De palptibia is door hem echter onvoldoende weergegeven (Redia, v. 8, p. 168). Waarom KOCH zoo genegeerd? Het is waar, dat KOCH geen details afbeeldt en te oppervlakkig beschrijft, maar zijne habitusbeelden zijn in den regel zóó exact, dat ze terstond herkenbaar zijn. De diagnose gaf ik reeds in Tijds. v. Ent., v. 53, Verslagen p. XII. Faunae nova species.

Microthrombidium italicum Berlese.

Faunae nova species; Limburg; in molnesten;
F. HESELHAUS.

Dinothrombium planum C. L. Koch.

Onder hetzelfde materiaal bevond zich ook een fraaie soort, die beslist door C. L. KOCH onder den naam *Trombidium planum* beschreven en afgebeeld werd (KOCH, Deu. Cru. Myr. Ara, v. 15, No. 24). Zij is het naast verwant aan *insulare* BERLESE (Redia, v. 8, p. 232), maar onderscheidt zich daarvan door de haren op den cephalothorax, die lang, dun,

fijn gebaard zijn; door de tarsen I, die er uitzien als die van *quadrinaculatum* (ibidem, p. 234); door de lichaams-haren, die veel zwaarder en langer (400 μ) zijn. *F a u n a e n o v a s p e c i e s.*

Belaustium von Heyden.

Belaustium VON HEYDEN 1826, type *Trombidium murorum* HERM., = *Balaustium* AGASSIZ 1846, = *Ritteria* KRAMER 1877 (geen type, doch het bevat ook *murorum* HERM.), = *Abrolophus* BERLESE 1891, type *Rhyncholophus quisquiliarum* BERLESE (non HERM.!) (deze *quisquiliarum* is echter = *murorum* HERM.) = *Achorolophus* BERL. 1893, type *quisquiliarum* BERL. (non HERM.; = *murorum* HERM).

Verbetering der diagnose:

Pooten gewoon; er is een langwerpig smal rugschildje, welks middelnerf de crista is; deze crista (of dit schildje) reikt zoover naar voren, dat haar voorste areola als een prop, knobbel, of neus naar voren duidelijk uitsteekt; aan elke zijde slechts één oog; de lijn, die deze oogen verbindt, ligt achter het midden der crista; de haren zijn in den regel glad, of slechts weinig behaard.

Belaustium murorum Herm.

Van BERLESE ontving ik een preparaat van eenige larven en eene nymphe van de echte *murorum* HERM. Hoewel de conservatietoestand zeer veel te wenschen overlaat, is nog met immersie vast te stellen, dat bij de

Larva de pseudostigmataal-haren borstelvormig zijn en fijn behaard; de haren aan den femur en de tibia palpi eveneens; de haren aan den rand van het achterlijf zijn veervormig; indien men ze echter op hun kant ziet, gelijken ze meer op distaal verdikte, fijn behaarde staven.

Bij de Nymphe kon ik constateeren, dat de crista ook hier de middelnerf vormt van een lang smal schildje, dat echter

naar voren geen „neus” heeft. Lichaamsharen als donsveertjes, iets gebogen; ter weerszijden van de voorste areola 2 lange rechte veertjes; ter weerszijden van het rostrum heeft de coxa maxillae (palpi) een behaard borstelhaar.

Ik zag nog geen inlandsch exemplaar.

Belaustium globigerum Berlese.

Onder den naam van *Belaustium cardinale* vermeldde ik eene nympha van deze soort als inlandsch (in Tijds. v. Ent. v. 40, p. 119, No. 24). *Cardinale* moet dus als inlandsch geschrapt worden, en vervangen worden door *globigerum*. Doch *globigerum* is reeds als inlandsch vermeld, zie Ent. Ber. v. 2, p. 9.

Ik had ook een ex. onder de oogen uit Guatemala, 1894, E. LEIBFARTH, Museum Hamburg; het onderscheidt zich door iets langere haren.

Belaustium rhopalicus C. L. Koch.

Onder den naam van *murorum* als inlandsch vermeld in Ent. Ber. v. 2. No. 29, p. 82, 84, 85, 87. *Murorum* moet dus als inlandsch geschrapt worden, en vervangen worden door *rhopalicus*, faunae nova species.

De zoogenaamde crista vormt ook hier de middelnerf van een langwerpig schild, dat in een boven het capitulum vrij in de lucht zwevende spitse lap, of neus, eindigt (evenals bij vele *Trombidium*soorten, zie Redia, v. 8, p. 9). De basis van die neus is de voorste areola. Ik bezit een ex. met 2 neusharen (achter elkander!), een met 1 neushaar, en een zonder neushaar.

Belaustium quisquiliarum Herm.

Faunae nova species, Limburg, in molnesten, F. HESELHAUS. — De zoogenaamde crista vormt ook hier

de middelnerf van een langwerpig schildje, dat bij de nympha in een boven het capitulum vrij in de lucht stekende stompe afgeronde neus eindigt. De nympha is minder behaard dan de adulti. — Bij de adulti eindigt het schildje naar voren in een bol. — Diagnose en synonymen vindt ge in het Tijds. v. Ent. v. 53, p. XIII.

Achorolophus Berlese.

Achorolophus BERLESE 1891, type *Rhyncholophus nemorum* C. L. KOCH, = *Abrolophus* BERLESE 1893, type *nemorum*.
Verbeterde diagnose:

Pooten gewoon; geen langwerpig rugschildje, slechts de gewone crista is aanwezig; deze crista bereikt met haar voorste areola niet den voorrand van het lichaam, steekt dus aldaar niet als een knobbel, of neus naar voren; aan elke zijde slechts één oog; de lijn, die deze oogen verbindt, ligt vóór het midden der crista; de haren zijn dik, staafvormig, zwaar behaard, of plat met 4 rijen stompe stekels, gelijken daardoor wel wat op veeren.

De soorten zijn niet licht te onderscheiden, en aangezien de larven verbazend op elkaar gelijken, zoo verkondigde ik ook onlangs de meening (Ent. Ber., v. 3, No. 65, p. 248 en 249, 1 Mei 1912), dat de van Europa bekende soorten slechts variëteiten zouden zijn van ééne soort. Het molnestmateriaal van Pater F. HESELHAUS S. J. was mij een aanleiding om van die soorten eene studie te maken; ik geef hier het resultaat daarvan in korte bewoordingen weer; ik onderscheid thans zelfs meer soorten dan in Mei 1912!

Achorolophus molochinus C. L. Koch.

Rhyncholophus molochinus C. L. KOCH (v. 16, No. 18) breng ik onder *Achorolophus*. Het radiatiepunt der rugharen ligt vlak achter de crista in een kuiltje of verdieping, waarin zelfs de achterspits der crista verborgen is. De crista is

kort; zoodat het radiatiepunt op $\frac{1}{3}$ der lichaamslengte valt. De haren zijn niet dicht geplaatst, staafvormig, dik, zelve dichtbehaard, roodbruin. De eenige Nympha, die ik zag, meet 687 μ . *Faunae novae species*, in molnesten, Limburg, F. HESELHAUS.

Achorolophus rubricatus C. L. Koch.

Rhyncholophus rubricatus C. L. KOCH (v. 16, n. 13) is eveneens een *Achorolophus*. Het radiatiepunt der rugharen ligt vlak achter de crista in een kuiltje of verdieping, waarin zelfs de achterspits der crista verborgen is. De crista zelf is lang, zoodat het radiatiepunt in het centrum valt. De haren zijn niet dicht geplaatst, staafvormig, dik, proximaal voor $\frac{1}{4}$ naakt, distaal voor $\frac{3}{4}$ dicht behaard, zwart. De kleur is over het algemeen bruin, doch de omgeving der crista en drie groote vlakken (als bij *trimaculatus*) zijn rood, ook twee banden op zijde bij pooten 4 zijn roodachtig. — De eenige Nympha, die ik zag, meet 825 μ . *Faunae novae species*.

Zou *Trombidium bimaculatum* HERMANN niet aan dit diertje verwant zijn?

Achorolophus trimaculatus Herm.

Het radiatiepunt der rugharen ligt vlak achter de crista in een kuiltje of verdieping, waarin zelfs de achterspits der crista verborgen is. De crista zelf is middelmatig, zoodat het radiatiepunt iets vóór het centrum valt. De haren zijn zeer dicht geplaatst, staafvormig, dik, over de geheele lengte dicht behaard, zwart. De kleur is over het algemeen roodbruin, zooals ook door HERMANN en KOCH afgebeeld is, doch meestal bevinden zich drie groote vlekken op den rug, op de bekende plaatsen (scapulaar en pygidiaal), omdat de haren daar wit zijn. Deze vlekken zijn echter zeer variabel,

ontbreken soms, zooals bij niger Oudms. *Trimaculatus* is de meest algemeen voorkomende soort.

Achorolophus opilionis O. F. Müller.

Ik heb reeds aangetoond (Ent. Ber. v. 3, n. 66, p. 264), dat *opilionis* Müller 1776 de oudste naam der larven is. EVANS en BRUVANT hebben door hunne welgeslaagde kweekproeven bewezen, dat uit de op Opilioniden levende larven de soort *nemorum* KOCH te voorschijn komt. Wat tot dusverre *nemorum* heette, moet dus in het vervolg *opilionis* genoemd worden.

Het radiatiepunt der rugharen ligt ongeveer $\frac{1}{2}$ der cristalengte achter de crista, en toch nog vóór het centrum. De haren zijn zeer dicht geplaatst, plat, distaad breeder wordend, dus min of meer veervormig en voorzien van 4 rijen dikke stekels, bruin, de spitsen der stekels zwart.

De Nympha is donkerbruin, de crista lichter, de randen donkerder, bijna zwart (door de opeengepakte zwarte haren). De eenige nympha, die ik zag, meet 1312 μ .

De Adulti bezitten vermoedelijk evenveel haren als de Nymphae; door het toenemen van de lichaamsmassa staan de haren echter verder van elkander; over het algemeen is de kleur dan ook lichter bruin, meer roodbruin; de omgeving der crista is duidelijk rooder. De eenige adultus, die ik zag, (een ex. gevonden te Haarlem en in mijne collectie) meet 2150 μ . —

KOCH beeldt af en beschrijft: op de hoogte der schouders en geheel achteraan mediaan eene keep of inkerving, zoodat de lichaamsrand in het geheel 11 uitpuilende bulten vertoont. Mijn ex. mist die kerven, zoodat de lichaamsrand slechts 8 bulten vertoont, één vóór, één achter, en 3 aan elke zijde.

Achorolophus vertex Kramer.

Het radiatiepunt der rugharen ligt ongeveer $\frac{2}{3}$ der crista-

lengte achter de crista, en ook achter het centrum, hetgeen een zonderling effect te weeg brengt: het schijnt alsof het diertje in de verkeerde richting gekamd is, vandaar dat KRAMER het ook den naam *vertex* gaf. Bovendien heeft het aan iedere zijde twee schouders en op ieder ervan verheft zich een kuif. De haren zijn betrekkelijk dicht geplaatst, en als die van *opilionis* gevormd. De eenige Nympha, die ik zag, meet 600 μ . KRAMER's adulti moeten 3000 μ gemeten hebben. Kleur okergeel met breede zwarte Y, waarvan de armen in de voorste schouders eindigen. Faunae nova species.

Achorolophus sigthori nova spec.

Ook faunae nova species. Het radiatiepunt der rugharen ligt ver naar achteren, $1\frac{1}{2}$ cristalengte achter de crista, nog geen cristalengte van den achterrandsrand verwijderd, maar aangezien de haren zeer kort zijn, valt deze zonderlinge stand niet zoo erg op als bij vertex. De haren zijn gebouwd als die van *opilionis*. De vorm van het dier is breed-ovaal, zonder schouders. De kleur okerbruin. — In molnesten, Limburg, F. HESELHAUS. — De eenige adult die ik zag, meet 1800 μ .

Achorolophus-larven.

Nu bezit ik in mijne collectie nog eene soort (1 Nph. en 1 Adult), verwant aan *trimaculatus*, maar de haren zijn langer en gebogen. Dus ken ik nu reeds in Nederland 7 soorten; andere zijn in Europa niet bekend. In mijn werk Die bis jetzt bekannten Larven von Thrombidiidae und Erythraeidae mit besonderer Berücksichtigung der für den Menschen schädlichen Arten. (Zool. Jahrb. Suppl. XIV, p. 1—230), toonde ik reeds aan, dat de zoovele exotische larven ook zeer veel op elkander gelijken. Tot welke der 7 europeesche soorten behooren nu de destijds door mij onder den naam van *ignotus*

beschreven larven? (loc. cit. p. 156—158). Ik kan het met geen mogelijkheid zeggen; daartoe is eene algeheele herziening van honderden larven noodig en veel tijd, en helaas, daarover kan ik voorloopig niet beschikken. De heeren EVANS en BRUYANT kunnen hun hart hieraan ophalen met hunne kweekproeven! Voorloopig staat vast, dat de op Opilioniden levende larve, die van „*nemorum*” is, maar dat is zeer waarschijnlijk niet mijn „*ignotus*” van het eiland Borkum.

Arnhem.

A. C. OUDEMANS.